

Vindslitne Ericsson håller "stimmen uppe"

BOKEN

STRANDSVALL
Minnen från båtar, bryggor och badhus
Av Christoffer H. Ericsson
Vinjetter av författaren
Oy Litorale Ab 2005
142 sidor

Tio år har gått sedan den finländska sjöhistoriens grand old man, Christoffer H. Ericsson, fyllde 75 år. Sjöhistoriska museet vid Åbo Akademi hyllade jubileumet med en tryckt bibliografisk förteckning över författarens produktion 1939-1994, sammanställd av akademins dåvarande överbibliotekarie Siv Stenå. I förordet till bibliografin, som förövertigt omfattar 80 sidor (5), sägs att Ericsson bör till de skribenter vars produktivet ständigt ökat - ett faktum som är svårt att förneka.

Sedan bibliografin utkom har boken om möjligt skruvats upp ytterligare och listan har till dags dato utökats med en handfull böcker och ett stort antal artiklar i fackpress. Under förra sommarens växte raden med ytterligare en bok, Strandsvall. Minnen från båtar, bryggor och badhus. Den utkom på det lilla förlaget Litorale som specialiserat sig främst på nautisk litteratur. Boken kan ses som en fortsättning på novellsamlingen Vindslitne (Söderströms 1992). Det var författarens debutbok, som i tiden gav honom epitetet "vindslitne".

SOM BOKTITELN avslöjar är det fråga om strövtåg längs ungdomens villabryggor och stränder i hemnavattnen i den nyländska skärgården där minnen från klubbhamnar, varv, båtar, badhus och sjöbodas minns upp. Minnen av iakttagelser i tidiga år härstammar från ställen som Granö, Porkala och Brändö - i dag betydligt urbanare miljöer

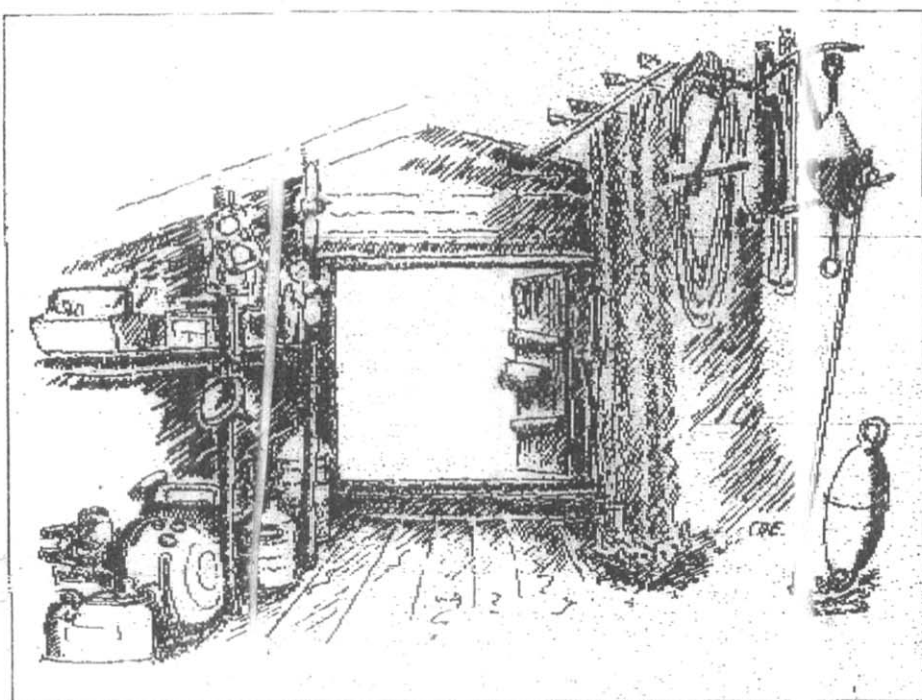
än då. I bokens nio kapitel får läsaren följa med på seglatser, och ångbåtsurer under 1920- och 1930-talens frodsår som skildras som år av lycka innan krig och elände drabbade landet. Om bord på ångbåtar får läsaren följa med i skärgårds- kust- och trampelfart där humanisten Ericsson lotsar med stor teknisk sakkunskap.

Främst kring minor kretsar minnena från krigsåren då författaren, kaptenlöjtnant i reserven, tjänstgjorde på närmast museala svepare under fortsättningskrigets slutskede.

ERICSSON INLEDER med att skildra villallvet under 1920-talet, så som det tedde sig på Granö, en villas väster om Helsingfors där framför allt sjöfartsdynastin Krogius residerade. Krogiernas ångslupar, yachter och jollar gjorde starkt intryck på pojken Ericsson som inte kunde förstå de egna släktingarnas ointresse för allt som hade med hav och båtar att göra. Han, som senare kom att verka blund annat som redare, varvsägare, sjöofficer, båtkonstruktör och chef för Finlands sjöhistoriska-museum, beskriver lakoniskt båten vid släktingarnas villa Maryborg som en "vanvårdad läckande redöbåt, med opor åror och utan trallar".

Minnena från Porkala och besöken hos mostern på Läll-Svartö domineras av ut- och inresa med skärgårdsångare, resor i skötbåt och författarens första riktiga segeltur företagen i en gaffelriggad kutter, Margareta.

INTERESSANT ÄR avsnittet om klubblivet på Nyländska jaktklubbens paviljong på Flekholm, ett stycke kulturhistoria som tyvärr saknar uppföljning i de flesta klubbar i dag. Att klubbhuset var en restaurang, där fint folk, mest berrar, åt och drack utan att befatta sig med

Tecknar också interiör från författarens älderdonliga sjöbod på Årderholm i yttre Boönävattnen.

seglandet, att sådant kallades festande och var troligt gick så småningom upp för den unge Ericsson. Underhållande är också skildringen av en Rör förtägen oförgjömna seglats till Reväl förtägen 1939.

Författarens utspel som skeppsmästare, omöjligt ett intressant stycke finländsk sjöfartshistoria, har liksom en del annat i boken, utmärker sig skildrats i hans essäsamling Hundvakt (Söderströms 1985).

Slutkapitlet är (411) Signal gamla sjöbodar och det biträffade av verktyg, fiskedon, kamstrar och övrigt materiel dessa görningar för maritima pinnen kan innehålla. Beskrivningen av atmosfären, kryddad av tjära, motorbränsle, terpentin och saltvatten får en att tänka

nas om att sommaren alltid snart går mot sitt slut.

FÖRFATTAREN kryddar med en teknisk och maritim sakkunskap och terminologi som i dag är få förmodat, men som desto fler lärar av att missträcka. Blandningen av sakkunskap och lyrik är imponerande. Känslan för detaljer och för "det sköna" liksom Ericsson här defintivt till den rätt lilla skara av akademiker som behärskar konsten att skriva läsbart också för en vidare publik.

De egna, ibland rätt skarpe åsikterna, och den dolda kritik som är så utmärkande för Ericssons författarskap, har bakats in också i denna text, men hålls i det stora hela saklig. Det ligger utan tvivel något i att minnas

två språkgrupper har olika maritima träd boken hade blivit utelämnade den

LAYOUTEN ÄR i lönande och livas u vinjetter som f enkom för boken som förekomme gått att undvika grannare korre förlaget.

Strandsvall är tillskott till den sjö- och skärgården som på senare jande många ny slitne Ericsson uppe!

har olika toner, men blivit sämre av diskussionen.

fig och tillfälliga med trevliga förtägen gjort De tryckfel hade säkert enom en nogurläsning på förlaget.

Att välkommet landsvenska slitteraturen har fått gläd-blörag. Vindslitne Ericsson "stimmen uppe!"

KASPER WESTERLUND